

Slimme rotganzen

Guido en Ellen van Wildwier zijn zeeminnaars. Ze zitten in kajaks, eten zeewier, houden van koude zeebaden en scharrelen graag langs de zeeoever met andere soortgenoten. Ze schrijven over hoe de zee hun bezighoudt. Wil je meer weten? Kijk op www.wildwier.nl en www.outdoorinspiration.nl

Het rollende keelgeluid van rotganzen. Ellen en ik zijn er gek op. Heel gezellig. Gelukkig danken zij hun naam aan niets anders dan dat geluid. De naamgevers hoorden het woord 'rot' in hun gegak. Deze kleine ganzen met hun witte kontjes en zwarte halzen is dus gelukkig geen rot gedrag aan te rekenen. We ontmoeten elkaar regelmatig tijdens onze eigen avonturen en die met onze gasten. Een paar keer per jaar organiseer ik bijvoorbeeld een zoekaktocht naar een zandbank op de Westerschelde, waar verschillende zoutminnende en zouttolerante planten groeien, waaronder de zeeweegbree. Jaren terug was het ons opgevallen dat rotganzen deze plant wel lusten. Sommige plekken met zeeweegbree waren duidelijk begraasd en andere plekken waren met rust gelaten. Alleen van de jonge blaadjes was gegeten en slechts maar een topje. Wat blijkt ... een nauwkeurige studie in 1980 toonde aan dat de rotgans ongeveer 14 mm eraf bijt en alleen bij de jongere bladeren. Telkens oogsten de ganzen ongeveer 30% van het blad. Een trimexperiment (onderzoekers knipte stukjes van het blad) op een kwelder op Terschelling toonde aan dat wanneer er één keer

per vier dagen ongeveer 30% van het blad werd geoogst (zoals de ganzen doen) dit tot de hoogste her-groei van nieuw plantweefsel resulteerde. Een groter stuk van het blad trimmen of zelfs helemaal niet trimmen, leidden tot minder aangroei.

Die grote intelligentie van de natuur, dat vind ik zo'n mooi gegeven. Elke soort heeft een functie voor het grotere geheel en het gedrag is optimaal afgestemd. En het wordt maar weer eens duidelijk: hebberigheid loont niet! Een klein mondjevol is blijkbaar optimaal ...

Ook tijdens het oogsten van zeewier hebben we regelmatig gezelschap van deze vriendjes. Zij oogsten namelijk ook graag, vooral bij hoger water. Dan peddelen ze boven de wieren en duiken onder om met een heldergroene pluk zeesla weer naar boven te komen. Wij oogsten liever bij laagwater, dan lopen onze laarzen minder snel vol. En uiteraard oogsten wij ook maar 30% van het blad. Dat hebben we immers van onze wijze rotganzen geleerd.

Sea you, Guido

